

Arrest

nr. 87 315 van 11 september 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ghanese nationaliteit te zijn, op 28 april 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 maart 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 21 juni 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 juli 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat M. DEPOVERE verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Ghanese nationaliteit te hebben en geboren te zijn op 24 december 1993 te Accra. U bent van Akan afkomst. U bent enig kind. U woonde met uw ouders in Accra. Uw vader was eigenaar van een groot stuk land in de Brong Ahafo Region waar hij ananas, plantaan en appelsienen teelde. Hij had dit land geërfd toen zijn ouders overleden waren. Op 19 augustus 2011 kwamen uw ouders om het leven bij een verkeersongeval. Drie weken later werden ze begraven. Na de begrafenis was er een familiebijeenkomst. Daar kreeg u van uw tante, de zus van uw vader te horen dat het goud van uw vader en zijn land u niet toebehoorden nu uw vader dood was maar hen omdat uw vader het van hun ouders gekregen had en dat nu hij dood was het van hen werd. Aanvankelijk bleef u bij uw standpunt dat u alles geërfd had van uw vader. U zei uw tante dat u niet wist waar uw vader het goud

verstopt had. Na een tijd besloot u hen het land te geven en zelf het goud te houden in het gedacht dat ze u dan wel met rust zouden laten. Ze lieten u echter weten dat het goud het belangrijkste was. U weigerde hier afstand van te doen. Uw tante bleef u steeds opzoeken. Uw tante bedreigde u. Ze gaf u drie dagen om het goud af te geven of anders. Een week later werd u aangevallen door drie onbekende mannen. Ze sloegen u met stokken. Ze zeiden dat u een koppige jongen was en dat u niet deed wat u moest doen. Toen u zei dat u hen niet begreep zeiden ze dat u hen niet respecteerde. U ging dit voorval aangeven bij de politie waarop de familie van uw vader geconvoceerd werd. Ze beweerden echter niets af te weten van de aanval. De politie liet u weten dat als er nog iets gebeurde u terug moest komen en hen ervan op de hoogte moest brengen. U besloot een tijdje naar uw vriend in Takoradi te gaan. Uw tante en ooms belden u. Ze zeiden dat ze wisten dat u Accra verlaten had en dat ze zich waar u ook was van u zouden verlossen. U zei uw vriend dat het beter zou zijn voor u het land te verlaten. Uw vriend stelde u voor aan een man die in de haven in Takoradi werkte. Deze man wilde u helpen. U verkocht het goud van uw vader en met een deel van het geld betaalde u de man. Hij bracht u aan boord van een schip waar hij u aan een blanke man voorstelde. De blanke man werkte op het schip. Hij verstopte u in zijn kajuit. Op 20 februari 2011 verliet u met dit schip Ghana. Op 13 maart 2011 kwam u met het schip toe in België waar u op 14 maart 2011 te Brussel bij de Dienst Vreemdelingenzaken een asielaanvraag deed.

B. Motivering

De aandacht dient erop gevestigd te worden dat u er niet in geslaagd bent een 'vrees voor vervolging' in de zin van de Vluchtelingenconventie van Genève of een 'reëel risico' op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

U verklaarde vervolging te vrezen van uw tante en uw ooms omdat zij claimen de rechtmatige erfgenamen te zijn van uw vader (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, dd. 5 december 2011, hierna CGVS, p.8).

Zo dienen een aantal ernstige bedenkingen gemaakt te worden bij uw verklaringen omtrent de eigendom van uw vader en bij uw verklaringen omtrent de dood van uw ouders. U verklaarde dat uw vader eigenaar was van een groot stuk land in Brong Ahafo Region dat hij zelf geërfd had van zijn ouders (zie gehoorverslag CGVS, p.5). U wist echter niet of uw vader iets van documenten met betrekking tot de eigendom van dit stuk land had (zie gehoorverslag CGVS, p.5). U wist niet of uw vader iemand anders iets moest betalen voor het gebruik van het land en of hij bijvoorbeeld een deel van de oogst diende af te staan (zie gehoorverslag CGVS, p.5). U vertelde dat uw vader vier mensen in dienst had maar slaagde er niet in de namen van deze mensen te geven (zie gehoorverslag CGVS, p.6). U wist niet of er naast deze vier mensen die voor uw vader werkten op de boerderij nog andere waren die elders voor uw vader werkten, op de markt bijvoorbeeld (zie gehoorverslag CGVS, p.6). U kende slechts één dorp in de omgeving van het dorp waar de boerderij gelegen is, bij naam (zie gehoorverslag CGVS, p.6). U stelde wel gehoord te hebben dat er een rivier stroomt nabij de boerderij maar was niet in staat te zeggen om welke rivier het gaat (zie gehoorverslag CGVS, p.6). U wist niet van welke etnie de meerderheid van de mensen waren in de Brong Ahafo Region waar de boerderij gelegen is (zie gehoorverslag CGVS, p.6). U vertelde dat uw vader oorspronkelijk uit de Ashanti Region afkomstig is, maar was niet in staat uit te leggen hoe het kwam dat de familie van uw vader in Brong Ahafo Region land had en niet in Ashanti Region waar uw vader vandaan kwam (zie gehoorverslag CGVS, p.6). Aangezien het het land van uw vader betrof en u verklaarde er toch een aantal keer geweest te zijn, mag redelijkerwijs wel van u verwacht worden dat u op de hoogte was van een aantal basisgegevens met betrekking tot uw vader en het stuk land dat hij verbouwde, des te meer daar uw vader dit stuk land reeds bezat en exploiteerde toen u geboren werd en u dit stuk land van hem zou erven (zie gehoorverslag CGVS, p.6). Dit bleek duidelijk niet het geval te zijn.

U vertelde verder dat uw ouders omkwamen bij een verkeersongeluk op 19 augustus 2010 (zie gehoorverslag CGVS, pp.10-11). U was echter niet in staat te vertellen wat er precies gebeurd is (zie gehoorverslag CGVS, p.10). U zei dat uw tante u belde dat u naar het ziekenhuis moest komen omdat uw ouders een accident hadden gehad maar dat toen u daar aankwam u van uw familie te horen kreeg dat uw ouders het niet gehaald hadden (zie gehoorverslag CGVS, p.10). U bevestigde dat ze verder niets zeiden over de omstandigheden van het ongeluk (zie gehoorverslag CGVS, p.10). Wat echter des te bedenkelijker is, is dat u verklaarde er verder niet naar gevraagd te hebben, ook niet achteraf nadat u van de shock bekomen was (zie gehoorverslag CGVS, p.10). U stelde dat het gebeurde en dat al wat u wist was dat ze een auto-ongeluk hadden (zie gehoorverslag CGVS, p.10). U zei nooit geprobeerd te hebben te weten te komen wat er precies gebeurd was en hoe je ouders om het leven kwamen (zie gehoorverslag CGVS, p.11). Het is weinig geloofwaardig dat u op geen enkele wijze zou proberen meer te weten te komen over de wijze waarop en de omstandigheden waarin uw ouders om het leven kwamen, des te meer daar u hierdoor achteraf problemen kreeg met uw tante en ooms en uiteindelijk genoodzaakt was het land te verlaten. Toen u gevraagd werd waarom u niet probeerde er

meer van te weten te komen, antwoordde u slechts dat al wat u hoorde was dat er een accident was (zie gehoorverslag CGVS, p.11). U kon verder evenmin zeggen waar het ongeluk precies gebeurd is, hoeveel anderen omkwamen bij het ongeluk of hoeveel wagens erbij betrokken waren (zie gehoorverslag CGVS, pp.10-11). Toen u gevraagd werd of het een groot ongeluk was, repliceerde u dat dat moeilijk te zeggen is (zie gehoorverslag CGVS, p.11). U kon niet zeggen of er iets met de verzekering was achteraf, of een proces of iets anders (zie gehoorverslag CGVS, p.11). U was niet in staat te zeggen op wat voor dag uw ouders overleden en welke dag van de week het was, of het in de week was of in het weekend (zie gehoorverslag CGVS, p.11). Daar, naar u verklaarde, de dood van uw ouders aan de grondslag lag van de vervolging door uw tante en ooms waarvan u beweerde het slachtoffer te zijn, mag redelijkerwijs van u verwacht worden dat u toch een aantal basisgegevens kan verschaffen omtrent het verkeersongeluk waarbij uw ouders omkwamen. U was hiertoe duidelijk niet in staat.

Uit voorgaande vaststellingen dient afgeleid te worden dat uw verklaringen met betrekking tot de dood van uw ouders en met betrekking de eigendom van uw vader in Brong Ahafo weinig geloofwaardig zijn. Bij gevolg kan evenmin enig verder geloof gehecht worden aan uw verklaringen met betrekking tot de vervolging na de dood van uw ouders door uw tante en ooms omwille van de erfenis van uw vader.

U legde op het Commissariaat-generaal een 'certified copy of entry in register of births' (met nummer 020122-1366-2011) en een brief van uw psycholoog (C.C.) (dd. 15 september 2011) voor. Deze documenten wijzen niets aan voorgaande vaststellingen. Met betrekking tot de kopie van uw geboorteakte dient gesteld te worden dat uw identiteit hier niet meteen in twijfel getrokken wordt. Wat de brief van de psychologe betreft kan gesteld worden dat, zonder enige afbreuk te willen doen aan de moeilijkheden die een leven buiten het land van herkomst met zich kunnen meebrengen, deze brief geen zins enige band aantoonde tussen uw psychologisch welzijn en de door u voor het Commissariaat-generaal aangehaalde vervolging.

U was verder niet in het bezit van enig document dat een controle van uw reisweg mogelijk maakt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoeker beroept zich aangaande de weigering van de vluchtelingenstatus op de schending van artikel 48/3 en 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 (vreemdelingenwet).

Hij stelt een gegronde vrees voor vervolging te hebben in de zin van het Vluchtelingenverdrag.

Verzoeker legde bepaalde documenten neer ter staving van zijn identiteit.

Om zijn vrees beter te begrijpen acht hij het aangewezen rekening te houden met de politieke, historische en actuele situatie in Ghana.

Voor het overige herhaalt en bevestigt hij zijn verklaringen van bij het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (CGVS) en wenst hij een aantal zaken te verduidelijken.

Verzoeker stipt aan dat rekening moet worden gehouden met zijn leeftijd op het moment van de feiten en op het moment van het afleggen van het gehoor bij het CGVS.

Hij betoogt dat hij als minderjarige geen recht had op informatie en dat in Ghana geen systeem bestaat om weeskinderen op te vangen. Hij was alleen. Gelukkig vingen zijn vriend en diens moeder hem op doch deze situatie was niet houdbaar op lange termijn.

Verzoeker had als minderjarige zelfs het recht niet om de lichamen van zijn ouders te groeten voor de begrafenis en mocht deze nog één maal zien op de dag van de begrafenis.

Zijn vader had als eerstgeborene destijds de gronden geërfd van zijn diens ouders doch als minderjarige had verzoeker geen rechten, in theorie kon hij niet ervan van zijn ouders en moest hij alles afstaan aan zijn ooms en tantes, dewelke duidelijk te kennen gaven dat zij niet voor hem wilden zorgen. Dit betekent dat verzoeker op straat kwam te staan zonder iets. Als minderjarige en wees was hij verloren.

Verzoeker kan betreffende de boerderij van zijn vader slechts herhalen dat hij er slechts tweemaal is geweest en hierover spijtig genoeg niet meer informatie kan geven. De dossierbehandelaar bleef maar doorvragen hoewel hij duidelijk aangaf de informatie niet te kunnen meedelen. Verzoeker voelt dit aan alsof men hem dwong om te liegen.

Hij herhaalt voorts nogmaals dat rekening moet worden gehouden met zijn profiel en dat hij als minderjarige wees geen toekomst had in zijn land. Hij had geen recht op informatie, verzekering,... en zou op straat terecht komen. Er bestaan in Ghana weeshuizen maar er vindt misbruik plaats.

Voor het overige geeft verzoeker, onder verwijzing naar het "UNHCR Handboek", een uiteenzetting over de bewijslast in asielaanvragen en stelt hij dat het CGVS met deze richtlijnen geen rekening hield.

2.1.2. Verzoeker beroept zich aangaande de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus op de schending van artikel 48/4 en 62 van de vreemdelingenwet.

Hij verwijst naar zijn hoger gedane uiteenzetting en stelt in het feitenrelaas in het verzoekschrift dat hij de algemene situatie in zijn regio van herkomst onveilig acht.

2.1.3. Verzoeker voegt nog een internetdocument inzake de KEC stichting bij het verzoekschrift.

2.2.1. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht bereikt en voert hij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aan. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Handbook and Guidelines on procedures and criteria for determining refugee status*, reissued Geneva, december 2011, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). Zij mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.2.3. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

2.2.4. Verzoeker dient om de vluchtelingenstatus toegekend te krijgen overeenkomstig artikel 48/3 van de vreemdelingenwet aan te tonen dat hij wordt vervolgd omwille van één van de in artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 bepaalde gronden, te weten zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging.

Dient te worden vastgesteld dat de aangevoerde moeilijkheden en asielmotieven voortvloeien uit het gegeven dat na het overlijden van verzoekers ouders de familie van zijn vader diens gronden en goud wilden afnemen van verzoeker. Gezien het zijn familie te doen was om de grond en het goud van zijn vader en de aangehaalde problemen bijgevolg van louter erfrechtelijke en gemeenrechtelijke aard zijn, vertonen verzoekers problemen geen *nexus* met één van de voormelde vervolgingsgronden.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.2.5. Verzoeker brengt niet het minste begin van bewijs bij ter ondersteuning van het door hem naar voren gebrachte relaas. Zo staat hij niet dat zijn ouders zouden zijn overleden noch dat sedertdien een conflict zou zijn ontstaan over de eigendommen van zijn vader. Evenmin brengt hij enig begin van bewijs bij inzake de aangifte die hij deed bij de politie en waarbij zijn familie werd geconvoceerd.

Verzoeker legde bovendien een document neer dat de geloofwaardigheid van zijn voorgehouden relaas op fundamentele wijze ondermijnt. Ondanks dat hij beweerde dat zijn beide ouders op 19 augustus 2010 om het leven kwamen bij een auto-ongeluk en dat deze gebeurtenis de directe oorzaak zou hebben gevormd voor al zijn problemen, blijkt uit het neergelegde geboortebewijs van 18 maart 2011 immers dat verzoekers geboorte op 11 maart 2011 werd geregistreerd door zijn moeder. Wanneer verzoeker met deze vaststelling werd geconfronteerd kwam hij niet verder dan te stellen: *"Ik weet het niet"*. Daarenboven blijkt uit het geboortebewijs niet dat verzoekers vader zou zijn overleden doch staat hierop integendeel diens beroep vermeld, waaruit kan worden afgeleid dat ook zijn vader nog in leven was wanneer dit document werd opgesteld (administratief dossier, stuk 3, p.9-11; stuk 15: documenten).

Verzoeker legde blijkens de terecht aangehaalde verklaringen in de bestreden beslissing dermate vage verklaringen af omtrent het beweerde overlijden van zijn ouders dat hieraan niet het minste geloof kan worden gehecht. Zo wist hij niet op wat voor dag zijn ouders zouden zijn overleden, welke dag van de week het was en of het in het weekend of in de week gebeurde. Waar het ongeluk gebeurde waarbij zij om het leven kwamen, hoeveel anderen bij dit ongeval omkwamen en hoeveel wagens hierbij betrokken waren wist hij evenmin. Gevraagd of het een groot ongeluk was repliceerde hij dat dit moeilijk te zeggen is. Of er iets met de verzekeringen was, of er een proces was of iets anders, kon verzoeker evenmin zeggen. Bovendien bleek hij niet enkel niet in staat te vertellen wat er precies is gebeurd doch bleek hij hiernaar, nadat zijn familie hem meedeelde dat zijn ouders overleden waren en verder niets zeiden over de omstandigheden van het ongeluk, niet eens te hebben gevraagd, zelfs niet achteraf en nadat hij van de shock was bekomen. Verzoeker zou nooit ook maar hebben geprobeerd om meer te weten te komen. Dat hij als minderjarige geen recht had op informatie betreft een blote bewering dewelke verzoeker niet staakt. Aangezien hij zelfs niet heeft getracht hierover meer te weten te komen, is deze *post factum* bewering bovendien hoe dan ook niet dienstig. Redelijkerwijze kan immers worden verwacht, en dit ook van een jeugdig persoon, dat iemand die beide ouders verloor in een verkeersongeluk minstens zou hebben getracht hierover meer te weten te komen, te meer indien deze persoon ingevolge dit overlijden achteraf ernstige problemen zou hebben gekregen en ingevolge deze problemen zelfs het land diende te verlaten.

In acht genomen dat verzoeker niet het minste begin van bewijs bijbrengt ter staving van het beweerde overlijden van zijn ouders in 2010, dat hij een geboortebewijs neerlegde waaruit blijkt dat minstens zijn moeder nog in leven was op 11 maart 2011, dat hij uiterst vage verklaringen aflegde over de omstandigheden van het vermeende overlijden van zijn ouders en dat hij zelfs niet heeft getracht hiernaar te informeren, kan niet het minste geloof worden gehecht aan het feit dat verzoekers ouders ingevolge een verkeersongeval zouden zijn overleden op 19 augustus 2010. Bijgevolg kan evenmin geloof worden gehecht aan de problemen die hij ingevolge dit overlijden beweert te hebben ondervonden voorafgaand aan zijn vertrek uit zijn land van herkomst in februari 2011.

Dit klemmt nog des te meer daar verzoeker blijkens de in de bestreden beslissing terecht weergegeven verklaringen uiterst vage verklaringen aflegde aangaande het land van zijn vader, dat nochtans samen met diens goud het voorwerp zou hebben uitgemaakt van het conflict met zijn familieleden. Hij wist immers niet of zijn vader enig document had inzake de eigendom van dit stuk land. Evenmin wist hij of zijn vader iemand moest betalen voor het gebruik van het land en of hij bijvoorbeeld een deel van de oogst moest afstaan. Voorts kon hij de namen niet geven van de vier mensen die zijn vader in dienst had op zijn boerderij en wist hij niet of er naast deze vier mensen nog andere mensen werkten voor zijn vader. Verder kende verzoeker slechts één dorp in de omgeving van de boerderij bij naam en was hij niet in staat aan te geven welke rivier nabij de boerderij stroomt. Van welke etnie de meerderheid van de inwoners was in de regio waar de boerderij was gelegen wist hij evenmin. Daarenboven kon hij niet uitleggen hoe het kwam dat de familie van zijn vader in deze regio land had en niet in de regio waar zijn vader vandaan kwam. Verzoekers jeugdige leeftijd noch de algemene en ongefundeerde bewering dat hij als minderjarige geen recht had op informatie kunnen de voormelde frappante onwetendheden in zijn hoofde verklaren. Aangezien dit het land van zijn vader betrof, zijn vader dit stuk land reeds exploiteerde van voor zijn geboorte en hij er een aantal keren is geweest om er een aantal dagen te werken, kon van verzoeker worden verwacht dat hij op de hoogte zou zijn omtrent de voormelde basisgegevens met betrekking tot het land van zijn vader.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers relaas. De brief van zijn psychologe vermag niet de teloorgegane geloofwaardigheid van dit relaas te herstellen (administratief dossier, stuk 15: documenten). Deze brief is immers, zo blijkt uit de inhoud ervan, gebaseerd op verzoekers verklaringen en toont geenszins een causaal verband aan tussen de door verzoeker aangevoerde feiten en de in deze brief omschreven gedragingen.

Waar verzoeker in het verzoekschrift herhaaldelijk verwijst naar zijn profiel als minderjarig weeskind en een internetdocument van de KEC stichting neerlegt waaruit blijkt dat weeskinderen in Afrika worden geconfronteerd met misbruik, corruptie en geweld (rechtsplegingdossier, stuk 1), kan nog worden opgemerkt dat verzoeker op heden, net als bij de indiening van het verzoekschrift, meerderjarig is, alsmede dat hij, gelet op de hoger vastgestelde ongeloofwaardigheid van het beweerde overlijden van zijn ouders, niet kan worden beschouwd als wees. Ten overvloede kan worden opgemerkt dat verzoekers advocaat ter terechtzitting niet kon duiden om welke reden het stuk in verband met de KEC stichting werd neergelegd.

Inzake de algemene opmerking dat verzoekers vrees beter begrepen kan worden door rekening te houden met de politieke, historische en actuele situatie in Ghana dient te worden opgemerkt dat het poneren van zulke algemene bewering, zonder deze ook maar enigszins nader uit te werken of te staven, niet dienstig is om de motieven van de bestreden beslissing of het voorgaande te ontkrachten.

Waar verzoeker het CGVS nog verwijt dat geen rekening werd gehouden met een aantal paragrafen uit de proceduregids van UNHCR, dient te worden opgemerkt dat deze proceduregids, hoewel hij waardevolle aanwijzingen bevat voor het vaststellen van de vluchtelingenstatus overeenkomstig artikel 1 van het Verdrag van Genève, geen afdwingbare rechtsregels bevat.

Waar verzoeker nog op algemene wijze stelt dat hij de situatie in zijn regio van herkomst onveilig acht, dient te worden vastgesteld dat hij nalaat ook maar enig begin van informatie bij te brengen omtrent de algemene situatie aldaar en bijgevolg in het geheel niet aantoonst dat deze situatie zou beantwoorden aan de criteria zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, toont verzoeker, de overige elementen in het dossier mede in acht genomen, niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf september tweeduizend en twaalf door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS